

N:o 25.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 5 april 1902.
— — — — Andra Kammaren den 8 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 60 § konkurslagen.

(Lagsutskottets utlåtande n:o 13.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har af enskilda motionärer väckts förslag om sådan ändring af 60 § 2:a stycket i gällande konkurslag, att af nämnda lagrum skulle uppenbart framgå, att den deri föreskrifna ordning för besvär anförande endast vore tillämplig, då det beslut, hvar öfver klagan fördes, fattats vid sammanträde inför rättens ombudsman.

Riksdagen har funnit syftet i oförmälda framställning vara förtjent af beaktande. Den i berörda lagrum förekommande bestämmelsen angående ordningen för fullföljd af talan mot sådana beslut, som i paragrafen afses, torde nemligen icke vara affattad med önskvärd tydlighet. Håller man sig till stadgandets ordalydelse, torde det nemligen ej kunna förnekas, att densamma snarast gifver anledning till den uppfattning, att besvär äfven öfver borgenärsbeslut, som fattats inför rätten, någon dess ledamot eller domaren, skola i första hand anföras hos rätten. Sådant läser emellertid icke vara åsyftadt och torde ej heller hafva i allmänhet tillämpats, om än praxis synes hafva varit vacklande.

Det rigtiga läser vara, att för besvär öfver borgenärsbeslut, hvilka i dylik ordning tillkommit, skall tillämpas hvad eljest gäller angående

klagan öfver af domare, underrätt eller någon dess ledamot i konkursärenderna vidtagna åtgärder. Bestämmelse härom innehöllos förut i 144 § konkurslagen. Sedan denna paragraf numera genom lagen om hvad iakttagas skall i afseende å införande af lagen om ändring i vissa delar af rättegångsbalken den 14 juni 1901 erhållit ändrad lydelse, har man att söka gällande föreskrifter i ämnet dels i rättegångsbalkens allmänna stadganden angående fullföljd af talan mot underrätts beslut i tvistemål och ansökningsärenden, sådana dessa stadganden lyda enligt nämnda lag om ändring i vissa delar af rättegångsbalken, dels ock i samma promulgationslags 5 §, som föreskrifver, att hvad i den nya lagen finnes stadgadt rörande fullföljd af talan mot allmän underrätts beslut skall ega motsvarande tillämpning i fråga om klagan öfver annan verldslig domstols eller myndighets beslut i mål, som enligt lag eller särskild författning må i allmän öfverrätt fullföljas och ej är att till utsökningsmål hänföra. Det vill dock synas Riksdagen, som om man kunde ifrågasätta, huruvida af de ofvan angifna allmänna stadgandena om besvär, i hvilka man har att söka ersättningen för hvad 144 § konkurslagen i sin förutvarande lydelse innehöll, verkligen på ett fullt otvetydigt sätt framgår, att klagan öfver beslut, hvilka blifvit af domaren eller någon rättens ledamot i konkursärenden meddelade, skall fullföljas i samma ordning, som om talan mot allmän underrätts beslut är stadgadt. På grund af den tvekan, som härutinnan torde kunna förefinnas, har Riksdagen ansett ett förtydligande jemväl i detta hänseende möjligen vara af behovet påkalladt.

Riksdagen får alltså anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbeta och för Riksdagen framlägga förslag till lagbestämmelser, som tydligt angifva, i hvilken ordning talan mot borgenärers beslut i konkursärenden må i olika fall fullföljas.

Stockholm den 8 april 1902.

Med undersåtlig vördnad.